

Кад песник умре

Данас нас је напустио један од највећих модерних српских књижевника и један од најзнаменитијих ученика наше школе, академик Љубомир Симовић.

Љубомир Симовић рођен је 2. децембра 1935. године у Ужицу. У родном граду завршио је основну и средњу школу, а дипломирао је на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Радни век провео је као уредник у културној редакцији Радио Београда.

Објавио је више књига поезије и изабраних песама: Хлеб и со, Источнице и друге песме, Учење у мраку, Најлепше песме Љубомира Симовића, Среда у суботу.

Аутор је и драма: Хасанагиница, Чудо у Шаргану, Путујуће позориште Шопаловић и Бој на Косову. Симовићеве драме игране су и данас се играју на сценама наших позоришта.

Добитник је великог броја књижевних и позоришних награда. 1988. изабран је за дописног, а 1994. године за редовног члана Српске академије наука и уметности.

У својим књигама често је писао о Ужицу, аутор је и величанствене хронике нашег града „Ужице са вранама“ за коју је и сам говорио да је прича о граду која хоће да буде прича о народу. Описујући почетак рада Краљевске српске реалке Симовић је рекао: „Неки од оних који су ушли у тек отворену зграду реалке, да је разгледају, излазили су из ње узбуђени и очарани, тврдећи да се са њених прозора, уместо ужичких брда – Збучја, Вујићевине, Глуваћа и Ибишевог гувна, види Париз, види Берлин, виде се Беч, Женева и Санкт Петебург“.

Наставиће да живи у делима која су остала иза њега. Пажљиво читање његових дела омогући ће нам да избегнемо све оно што је Симовићу у овом друштву сметало, „Глупост интелегентних. Дивљаштво цивилизованих. Простаклук лепо васпитаних. Неписменост писмених“.

Foto: Arhipelag

Љубомир Симовић – СМРТ ПЕСНИКОВА

Кад песник умре
смрт скине маглу с његових стихова,
градови освану заиста на небу,
једна јабука пуна птица заплочи низ огањ.

Кад песник умре
зашуми изнад крошњи
звезда која обухвата цео небески свод,
и песник више не чује лавез ни звуке рога;
поражени светлошћу коју не виде
гониоци се повлаче
у безимен мрак из кога су и дошли.

Кад песник умре
смрт му доноси правду
коју му живот ускраћује.
У глуво доба, ветар на гумну одваја
чист ваздух и светлост од остале плеве.
Песник, одевен у дроњке своје коже,
и мртав гоњен пламеном преко леда,
с остатком свога ужета, и мртав
из неког другог света кроз нас у трећи гледа.

Кад песник умре
његове птице почну да лете
над премлаћеним житом и морем које цвета.
Ружа заиста јаше на коњу,
човек у море уноси жену с којом је лежао,
и добоше, фруле и оружје пшеницом засипа ветар.

И храстом разваљен ваздух,
и сурови народ, и мрачна поља, и звери,
гледају његов гроб како се диже у свет
прогонећи оне пред којима је бежао.